

"Парови" и Соња Бисерко су неки од очигледних доказа, али поново отварање значаја Меморандума САНУ, расправе о лажљивој српској историји, хелсиншко закуцавање српских митова, али и наша колективна растућа беда и губитак наде.

Док се у Хрватској ужурбано припремају за спектакуларну прославу двадесетогодишњице "Олује", војне акције која је Хрватску очистила од преко 250.000 Срба, у Србији се одвија свакодневни живот: хиљаде и хиљаде избеглица из земаља трећег света у којима су снаге "истине и правде" доносиле демократију, разарале им привреду, свргавале им владе и срањивале их са земљом, сада пешаче кроз Србију у покушају да стигну до обећаног раја који се налази негде иза бодљикаве жице коју је Мађарска подигла на граници са Србијом.

За то време, Србија је закупљена "седмицом" на лотоу, седмицом које нема, закупљена је оштећеном куглицом, полиграфским испитивањима учесника у превари деценије и оправданом сумњом да ништа није онако како изгледа, и онако како смо мислили да јесте. Тако да, чак ни Родни и Дел Бој више ни симболички овде немају шта да траже: илузије су нам распршене и нико од обичних људи више не сме ни да помисли на ону чувену крилатицу из "Мушки" - "Следеће године у ово доба, бићемо милионери". Јер, нећемо. Струја нам је поскупела, као што је и било најављено, тако да нико не може да каже да Влада не испуњава оно што је обећала, укључујући и велику истрагу око куглица и лотоа, коју су најавили из министарства унутрашњих послова.

Док Хрватска дува балоне којима ће украсити Трг у Книну и обележити спектакуларни

егзодус преко двеста хиљада Срба, и док Томпсон увежбава домољубне хитове у којима ће по ко зна који пут очистити Хрватску од Срба, премијери Велике Британије и Француске ових дана су послали писма подршке српском премијеру, посебно истичући његово велико залагање за мир у региону. За то време Милорад Пуповац у Хрватској подсећа да након ослобађајуће пресуде хрватским генералима није настављено суђење онима који су починили злочине у "Олуји" и да у последње три године у Хрватској поново јача непријатељство према Србима.

А Соња Бисерко узбуркала је српску јавност пригодним интервјуем пред "Олују" у неким хрватским новинама, у коме је, између осталог, приметила да је целокупна српска историја једна велика лаж, оптуживши успут Србију за "брутални распад СФРЈ". Историичар Предраг Марковић је тим поводом кратко објаснио: "Пристојност налаже да се емисија 'Парови' и Соња Бисерко не коментаришу", изазваши салве смеха на друштвеним мрежама, иако ништа више овде није смешно.

У време док Хрватска са помпом спрема прославу "Олује", а Соња Бисерко по ко зна који пут показује свој патриотизам, у Србији је почело суђење неком лику из десничарског покрета, који је објавио списак србомрзаца. Тај фамозни списак је у српској јавности с правом изазвао огромну огорченост, и као злочин говора мржње тренутно се налази пред судом. Занимљиво је, међутим, споменути како српска јавност уопште није реаговала на потпуно идеолошки идентичан предлог Соње Бисерко од пре неколико година, у коме је таксативно навела професоре универзитета који су по њеном мишљењу националисти и шовинисти. На њен списак србољубаца, Србија је ћутала, јер се хелсиншком списку у зубе не гледа.

Док, дакле, Хрватска спрема прославу "Олује", а Србија тражи куглицу, непристрасном посматрачу наших прилика запада за око како се на јавну сцену враћају деведесете. Да, "Парови" и Соња Бисерко су неки од очигледних доказа, али поново отварање значаја Меморандума САНУ, расправе о лажљивој српској историји, хелсиншко закуцавање српских митова, али и наша колективна растућа беда и губитак наде. Ту колективну депресију не могу да поправе чак ни спектакуларни наслови да је у Бору пронађена најбогатија златна жица на свету - јер та жица одавно није наша.

Србија, нема шта да слави, што јес', јес'. Олуја је овде, поново, само ветар, а српски пут ка бодљикавој жици којом је ограђена боља будућност несметано се наставља.

Док Хрватска спрема победничке бубњеве којима ће огласити заиста нечувену победу у Европи, наш један једини бубањ за који смо везивали све наше наде налази се под знаком питања.

Овде, где миш бели срећу дели, где певачице под шатрама и даље уз добар бакшиш певају "са олујом" и "без олује", и где шибицари замајавају публику, где постоји дрогирани лав, клонови, и шећерлеме, рингишпил и велики мађионичар, ми смо више него забављени.

(Вечерње новости)